

בעזרה שי"ת

גלי מסכתא

הוכן ע"י ת"ח א' מיקירי ירושלים והופץ על ידי כולל עין הדף
עיקר כללי מסקנת הסוגיות [ומקורות]

מיועד לאלו שלמדו הסוגיא לתועלת חזרה מקוצרת ושינון

מסכת בכורות

כללים לשימוש

[ ] = מקור או טעם הדבר
( ) = הוספת פרט או תוספת ביאור
להל' = להלכה (כמובן לא למעשה)
מדאו' = מדאורייתא
לרש"י = שיטת רש"י כשתוס' חולקין - עי' בספר סיכומי גפ"ת את שיטת תוס' (וגם לעיקרי החידושים שבתוס')

בפעם הראשונה כדאי לדקדק מאד בדברי הסיכום כדי לתפוס מלא המובן לאור מה שלמדת בפנים הגמרא, ואח"כ לחזור בקלות הרבה פעמים שיהיו מחודדין בפיך.

נא להכניס השמטות החשובות בעיניך

נא להעיר הערות

כל הזכויות שמורות

תש"ס

כתובת להערות :

גפ"ת, רח' חזון איש 36

פעיה"ק ירושלים תובב"א

טל : 571-2016 (02)

פ"ה כל פסולי המוקדשין

גמ' לא. - לג.:

פסולי המוקדשין נמכרין כחולין [הנאה להקדש - משום כך יפרקו ביוקר]
חוץ מבכור ומעשר בהמה של יתומים - נמכרין בביתו, באומד או בשר כנגד בשר
[לא מזלזלין בהקדש להנאת בעלים]

מעשר בהמה אינו נמכר [לא יגאל (ר' יוחנן - ג"ש מחרמים - אף מכירה, רבא - (גי' רש"י - לא ימכר) אם
אינו ענין לחרמים, רב אשי - לא יגאל במעשר = לא ימכר)]
חוץ: אביי - משל יתומים שחוט - דוקא בהבלעה [משיב אבידה] ולא בגדולים [הבלעה מוכחא
מילתא],

לרבא - דיתומים כדרכו, של גדול שחוט בהבלעה בחלב ועור וגידין וקרנים או בעצמות דגסה
במקום שעושיין כלים מהן [מדאו' - לא יגאל - מחיים (כתמורה) ולא גזרו בדבר שאינו נישום
מחיים, תזבח ואכלת כברכת ה' - ברכה (מכירה) לאחר שחיטה בלבד]

{ אגורה באהלך בב' עולמים - אומרים שמועה מפיו בעוה"ז שפתותיו דובכות בקבר }

אכילת בכור בע"מ - ב"ש - רק כהן [כחזה ושוק] ולא בטומאה היוצאת מגופו [הטמא והטהור רק
בטומאת מת כפסח]

ב"ה - אפי' זר [הטמא והטהור יחדיו וכ"ש זר] ונדה [הטמא] אבל לא לגוי
ב"ה דמשנה ור"ע דברייתא - אפי' לגוי מותר [כצבי וכאיל]

אין מרגילין [הפשטת העור שלם למפוח] בכור בע"מ [כב"ש - כתם - בזיון קדשים, נראה כעבודה בקדשים,
שמא יגדל עדרים]

גמ' לג. - לה.

בכור שאחזו דם:

ר"י - אין מקיזין [בהול אממונו - אתי למיעבד במקום שעושה מום]
ר"מ, חכמים דמשנה - יקיז במקום שלא יעשה מום [כל מום לא יהיה בו - לא יטיל אפי' בבע"מ,
דאל"כ - כ"ש דאתי למיעבד במקום מום], עשה מום יחכה עד מום אחר
ר"ש במשנה, חכמים דברייתא - יקיז אפי' במקום מום [מום יהיה לרצון - אבל בע"מ מותר, אי
שביק ליה מיית, אינו מתכוין] ויחכה למום אחר
ר"ש דברייתא, שמואל להל' - נשחט על אותו מום

ספק אם תרומה נטמאה -

לר' יהושע יגרום טומאה [גרמא - שיראה לזילוף, נתתי לך משמרת - הראויה לך]
לר"ג לא יחדש דבר, לר"א ישמור [שמא אליהו יטהר = ראויה, להו"א - משמרת
תרומותי - אף תלויה]

מטיל מום - ר"א - לא ישחט עולמית, חכמים - עד מום אחר [קנס], בנו אחריו מותר [קנסו אותו ולא
ממונו]

קצץ בהרתו במתכוין - לר"א טמא עד שיולד נגע אחר [הפסיד - שמא לא יוולד] ואולי עד שיטהר ממנו
[נ"מ בז' ימי משתה וברגל], לחכמים עד שתפרח בכולו [קנס בזה - כמאן דאיתיה]

אביי - טימא טהרות - יורש א"צ לשלם [לדידיה קנסו היזק שאינו ניכר]

גוי, קטן שהטיל מום לדעת (רש"י - שהגוי מתכוין להתיר, ר' גרשום - לדעת בעלים) אסור
"נשחט רק אם נעשה בו מום" - רב קטינא - כאומר "עשה", רבא - ממילא הוא

נרדף בעטו, מותר לשחוט - ב' לשונות בר"פ אם אף לאחר רדיפה [זוכר צערו]

ר"י - מותר להטיל לפני לידה - רבא - גדי באוזן, כבש בשפתיים במקום שנראה כשצועק, וי"א אף אוזן

גמ' לה. - לז.

"המום בא מאליו":

רועי ישראל (מח':¹ ישראל בבית כהן,² כהן בבית ישראל) נאמנין¹ [לא חיישינן
ללגימא,² "מסתמא יתן לת"ח"]

רועים כהנים (כהן בבית ישראל, ישראל בבית כהן) אינן נאמנין [יהיב לדידי, חיישינן
ללגימא] אלא ב' כהנים מן השוק (כר' יהושע בן קפוסאי, רש"י - ולרבי (ר' יוסי) אפי' א' -
שאינו קרוב)
לרשב"ג, להל' - כהן נאמן על כהן חבירו אפי' קרוב [לא חיישינן לגומלין, ללגימא]
חוץ מאשתו [כגופו]
ר"מ - כהן לעולם אינו נאמן [חשוד] אבל נאמן לשאר דברים [אינו מוחזק דעבר]
ספק בכור ביד ישראל - רב חסדא בשם רב קטינא - צריך שנים מן השוק, ר"נ - בעלים נאמנים
עד מפי עד שלא הטיל בכוונה - לרב אסי אסור, לרב אשי (להל') מותר
כהן נאמן "הוא בכור ומומו עמו" [פה שאסר, היה יכול להטיל מום ניכר בלי חכם]
(לרש"י הו"א ד) ר' יהושע - חבר נאמן, ור"ג חולק
כהן נאמן ש"הראיתי לחכם" [לא נחשד על קדשים בחוץ]
ל"ק דרב יהודה (להל') - נתן לי ישראל במומו - הכהן נאמן [עבידא לאיגלויין],
ל"ב - הישראל בלבד נאמן - גם כשהגדיל הטלה
ישראל יכול להראות מום מובהק בבכור למומחה בלי כהן עמו [המכבד חכם לא חשוד לגזול]
הכל נאמנין על מומי מעשר הבא מאליו [אי בעי שדי מום בכל העדר לפני מעשר]
מום מובהק במקום שאין מומחה - מראה לג' בני הכנסת (חוץ מא"י בזמן הבית),
ר' יוסי - דוקא מומחה
התרת נדרים בג' במקום שאין מומחה, לר"י א' חכם וב' דמסברי להו וסברי
מכר בלי חכם - יחזיר כל הדמים אפי' מה שאכלו וכן טבל ויין נסך [רש"י - קנס] משא"כ טריפה
רשב"א - ינכה הדמים מה שאכלו בדברים אלו שאין הנפש קצה במקום שאפשר להמוכר לתקן
האוכל, אבל בנפש קצה (טריפה) יחזיר אפי' דמי מה שאכל [רש"י - אינו נהנה]